

skrænke mig til blot at nævne to Punkter. For det første forekommer det mig uheldigt, at den saakaldte Erstatning, som de Arbejdere skulle have, der komme til Skade, i de fleste Tilfælde sandsynligvis vil blive udbetalt med en kontant Sum en Gang for alle, i hvert Fald i de Tilfælde, hvor vedkommende Arbejder i højere Grad kommer til Skade. Dette vil efter min Mening meget let føre til, at denne Sum i mange Tilfælde efter kortere eller længere Tids Forløb vil være forbrugt, og vedkommende Arbejder vil da være udsat for at komme ind under Fattigvæsenet, medens jeg mener, at en saadan Lovs første og vigtigste Formaal skulde være at forhindre, at Arbejdere, der komme til Skade under Udførelsen af deres Hverv, nogen Sinde skulle falde Fattigvæsenet til Byrde. — Men den væsentligste Anke mod Forslaget, og det, som for mig er Hovedsagen, er, at den sætter et Skel mellem Arbejderne, et Skel, saaledes beskaffent, at de Arbejdere, der findes paa den ene Side, faa Vederlag, Erstatning, eller hvad man vil kalde det, naar de komme til Skade under Udførelsen af deres Arbejde, hvorimod de, der befinde sig paa den anden Side af Skellet, faa ingenting, og jeg beklager særligt, at de, der ikke ere paa Solsiden, men paa den modsatte Side, ere Arbejderne i Landets Hovederhverv. Jeg tror, at dette Skel vil give Anledning til megen Misfornøjelse. Der er ogsaa i Dag talt en hel Del om den Grænse, der er dragen, og man har erkendt, at en saadan Grænse lod sig ikke drage saaledes, at den traf i alle Tilfælde, hvor den skulde. Jeg tror, at en saadan Grænse i og for sig er urigtig. Jeg kunde forstaa, at man trak Grænsen saaledes, at man sagde: De Arbejdsgivere, der ere paa den Side af Grænsen, hvor de fleste Ulykkestilfælde pleje at indtræffe, faa en større Byrde at bære, faa en større Sum at udrede, for at deres tilskadekomne Arbejdere kunne være forsikrede, medens de, der befinde sig paa den anden Side, altsaa der, hvor der indtræffer i forholdsvist færre Ulykkestilfælde, faa en mindre Byrde at bære. Men naar man ser Sagen fra Arbejdernes Standpunkt, forekommer det mig, at det maa være dem ganske ligegyldigt — de af dem, der komme til Skade, enten det er sket i det ene eller det andet Erhverv. Netop hvor Skellet findes, hvor altsaa de to Klasser af Arbejdere støde sammen, hvor de befinde sig i Nærheden eller lige paa Grænsen, kan jeg ikke tænke mig andet, end at der vil være Anledning til idelige Rivninger og Misfornøjelse med disse

Bestemmelser. Landbruget er jo, som sagt, i alt væsentligt undtaget, men der gives Tilfælde, hvor det kommer med. Hvis en Mand f. Eks. har et Tærskkeværk og har en af sine Karle anbragt ved dette, og Karlen kommer til Skade, faar han Erstatning, hvorimod Karlens Kammerat, som maaske bliver slaaet ihjel af en Hest, stanget af en Tyr eller faar sine Lemmer spolerede i en almindelig Tærskemaskine eller Høstmaskine paa Marken, faar ingen Ting. Arbejderne kunne ikke forstaa, kunne ikke se Berettigelsen deraf og Retfærdigheden deri.

Jeg tror derfor, at naar dette Lovforslag gennemføres i denne Skikkelse — hvad jeg ikke tvivler om, det vil blive i hvert Fald i alt væsentligt — vil det føre til, at der kommer et Supplement. Man maa efterhånden gaa videre, men i den Tid, der gaar, inden man kommer dertil, vil Loven mange Steder sætte ondt Blod. Jeg tror, det vilde have været heldigere, om man kunde have undgaaet denne Mellemtilstand, undgaaet al den Misfornøjelse, som den vil give Anledning til, og allerede straks ved Lovens Gennemførelse have givet den et saadant Omfang, som maa siges at være retfærdigt og rigtigt. Men jeg erkender som sagt, at der er ikke noget ved den Sag at gøre. Vi leve i en Lovgivningsperiode, hvori man skal vænne sig til at gøre smaa Skridt og være glad ved det mindste, der kan opnaas, og jeg har en sikker Fornemmelse af, at det er besluttet af de ledende Magter i de to Ting, at dette Forslag skal føres igennem væsentlig i denne Skikkelse. Derved er ikke noget at gøre. De, der overhovedet ønske noget gjort paa dette Omraade, ere henviste til at tage, hvad der kan faas, og haabe, at Loven senere maa faa en saadan Skikkelse, at den kan blive nogenlunde tilfredstillende. Jeg har dog ikke villet undlade at udtale, at jeg beklager, at dette ikke sker med det samme, og at jeg meget frygter, at Loven i den ufuldkomne Skikkelse vil give Anledning til megen Misfornøjelse.

Goos: I Anledning af de Bemærkninger, som det ærede Medlem, der nu satte sig, fremkom med, skal jeg ikke udtale mig nærmere, da det ærede Medlem slutter sig til Lovforslaget trods nogle Betæneligheder derved, særlig den Betænelighed, at det ikke tager alle Arbejdere med, men gør Forskel mellem dem, et Skel, som imidlertid i Princippet er ganske klart. Det Punkt have vi drøftet saa ofte, at det formentlig vilde være at vende